

Sygn. akt II CSK 176/18

## POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku M.B. – R. i K.R.  
przy uczestnictwie „P.” Spółki Akcyjnej  
z siedzibą w K.  
o ustanowienie służebności przesyłu,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 sierpnia 2018 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania  
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.  
z dnia 3 listopada 2017 r., sygn. akt II Ca [...] /16,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawców koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 240 (dwieście czterdzieści) zł.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestnika postępowania „P.” S.A. od postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 3 listopada 2017r., należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398<sup>9</sup> § 1 w zw. z art. 519<sup>1</sup> § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną wniesioną w sprawie z zakresu prawa rzeczowego do rozpoznania w razie wykazania przez skarżącego, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi, argumentując, że Sąd Okręgowy dopuścił się oczywistego naruszenia art. 217 § 2 i 3 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przez oddalenie wniosku dowodowego skarżącego o zwrócenie się do Starostwa Powiatowego w P. o wydanie zaświadczenia w przedmiocie wskazania, jaki numer posiadała w latach 1962-2016 r. nieruchomości wnioskodawców oraz kto był jej właścicielem. Oczywista zasadność skargi jest także motywowana niezastosowaniem przez Sąd drugiej instancji zasady trwałości decyzji administracyjnych, zasady ograniczenia możliwości rozstrzygania przez sąd powszechny spraw przekazanych na drogę postępowania administracyjnego

i w konsekwencji nieuwzględnieniem załącznika do decyzji z dnia 11 marca 1963 r. zawierającego wykaz właścicieli gruntów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności obliguje skarżącego do wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia i akt sprawy, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Tak rozumianej czwartej przyczyny kasacyjnej skarżący nie wykazał.

Z protokołu rozprawy z dnia 24 października 2017 r. (k. 772 verte) wynika, że pełnomocnik zawodowy uczestnika nie zgłosił umotywowanego zastrzeżenia z art.162 k.p.c. odnośnie do wydanego na tej rozprawie postanowienia Sądu Okręgowego o oddaleniu wniosku dowodowego uczestnika zgłoszonego w piśmie z dnia 7.10.2016 r. W tej sytuacji, stosownie do ugruntowanego w orzecznictwie poglądu (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2005 r., III CZP 55/05, OSNC z 2006 r., nr 9, poz. 144 i z dnia 7 czerwca 2008 r., III CZP 50/08, OSNC 2009, nr 7-8, poz. 103), skutkiem niepodniesienia przez stronę zarzutu naruszenia przepisów postępowania w sposób określony w tym przepisie jest bezpowrotna utrata tego zarzutu w dalszym toku postępowania, a więc także w postępowaniu wywołanym wniesieniem zażalenia oraz w postępowaniu apelacyjnym i kasacyjnym.

Nie ma także podstaw do przyjęcia, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty dopuścił się drugiego zarzucanego we wniosku o przyjęcie skargi

kasacyjnej uchybienia. Z obszernego uzasadnienia zaskarżonego postanowienia nie wynika bowiem, aby Sąd Okręgowy orzekł w sprawie rozstrzyganej według właściwości w postępowaniu administracyjnym lub zakwestionował decyzję z dnia 11 marca 1963 r. Sąd drugiej instancji dokonał natomiast umotywowanej oceny, że uczestnik nie udowodnił, iż przedłożona przez niego do akt sprawy decyzja z dnia 11 marca 1963 r. wydana na podstawie art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (Dz.U.1974.10.64 j.t.) odnosiła się do nieruchomości wnioskodawców, albowiem nie udowodnił, że figurowała ona w wykazie stanowiącym załącznik do tej decyzji.

Z przytoczonych względów orzeczono, jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz wnioskodawców, którzy złożyli w ustawowym terminie odpowiedź na skargę kasacyjną uczestnika, orzeczono na podstawie art. 520 § 2 i 3 k.p.c.

jw

ał